

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 481/2017
02.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Дејан Копрић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2535/16 од 22.08.2016. године, у седници већа одржаној 02.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2535/16 од 22.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу П1 2/16 од 28.03.2016. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужила АА, на радном месту ... у туженој Основној школи „ББ“ из ..., по уговору о раду број ... од 02.09.2013. године, провела код туженог у радном односу непрекидно 24 месеца. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се утврди да су испуњени услови за заснивање радног односа на неодређено време почев од 02.09.2015. године, те да се наложи туженој да са тужиљом закључи нови уговор о раду на неодређено време, у року од 8 дана од правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2535/16 од 22.08.2016. године, одбијена је жалба тужиле и пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Богатићу П1 2/16 од 28.03.2016. године потврђена у одбијајућем делу и у погледу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, не указујући на битне повреде из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП), које могу бити ревизијски разлог.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 04.01.2011. године са туженом закључила уговор о раду на одређено време, најдуже до коначности одлуке о избору кандидата по расписаном конкурс за обављање послова Директор тужене је 01.11.2012. године донео одлуку о поништавању расписаног конкурса за радно место ... на неодређено време, јер школа није добила потребну сагласност од Школске управе Тужила је након уговора о раду од 04.01.2011. године, закључила са туженим нови уговор о раду на одређено време од 01.02. до 31.08.2012. године, а потом и уговор о раду број ... од 02.09.2013. године до коначности одлуке о избору кандидата по конкурс и од тада је радила на радном месту ... непрекидно, с тим што јој је од 03.10.2015. године радно ангажовање смањено на 50%.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да у конкретном случају нема услова за утврђење постојања радног односа на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), без обзира на то што је тужила почев од 02.09.2013. године у континуитету обављала послове ... у трајању од 24 месеца, јер се на тужену, као установу основног образовања и васпитања, примењују одредбе Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/09, 52/11, 55/13 и 35/15 – Аутентично тумачење), којима је, поред осталог, изричито било прописано да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време (члан 132. став 8.).

Апелациони суд у Новом Саду је оспореном пресудом правилно применио материјално право када је одбио као неосновану жалбу тужиле у делу којим је одбијен њен захтев да се утврди да су испуњени законски услови за заснивање радног односа на неодређено време почев од 02.09.2015. године и у погледу одлуке о трошковима поступка.

И по оцени Врховног касационог суда, радни однос тужиле запослене у основној школи на одређено време није могао да прерасте у радни однос на неодређено време сагласно одредбама члана 37. Закона о раду. Према члану 2. став 2. Закона о раду, одредбе овог закона се примењују и на запослене у јавним службама, дакле и у школама, али супсидијерно, односно ако законом није другачије одређено. Закон о основама система образовања и васпитања на посебан начин уређује радне односе запослених у основној школи, па и материју заснивања и престанка радног односа. Овај закон, за разлику од Закона о раду, не предвиђа могућност заснивања радног односа на неодређено време без конкурса, осим у случају преузимања запосленог, па зато искључује могућност прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у установама образовања и васпитања. Стога је без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари позивање тужиле у ревизији на правни став Врховног касационог суда у погледу преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време на основу одредбе члана 37. став 4. Закона о раду.

Тужилца у ревизији, такође, наводи да је у радни однос код тужене примљена до коначности одлуке о избору кандидата по расписаном конкурс, а почев од 02.09.2013. године, да тужена није расписала конкурс у законском року, да је тужена на тај начин својом кирилицом „пала у преклузију“, а тужилца онемогућена да заснује радни однос на неодређено време. По налажењу Врховног касационог суда, чињеница да је тужена пропустила да у периоду од две године распише конкурс за радно место ..., која је несумњиво утврђена у парничном поступку, не може бити основ да се утврди да су испуњени услови за заснивање радног односа тужилца на неодређено време на том радном месту без конкурса, нити може искључити право тужене да за пријем у радни однос на то радно место убудуће распише конкурс. С обзиром на то да је тужилца засновала радни однос на одређено време код тужене на основу члана 132. став 1. тачка 2. Закона о основама система образовања и васпитања – до коначности одлуке о избору кандидата по расписаном конкурс, што подразумева да је већ у време закључења уговора о раду од 02.09.2013. године конкурс морао бити расписан, а да конкурс није расписан ни у наредне две године, у овом случају је доведено у питање чак и постојање законског основа за заснивање радног односа тужилца на одређено време.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић